

arbejdet for, at denne Linie bliver vedtagen. Det maa i denne Henseende erindres, at der i Folkethinget, saaledes som Sagen stod, da selve Loven forelaa, var en Majoritet af kun 4 Stemmer for et Forslag, som Regjeringen havde erklæret ikke at kunne gaae ind paa, medens der i Landstinget var en Majoritet af 6 mod 1 for den rene Stibane, paa hvilken Regjeringen kunde gaae ind. Det vil altsaa sees, at Regjeringen havde for sig i Landstinget en overveiende Majoritet og i Folkethinget en Minoritet, der grændsebe til Majoritet. Da der imidlertid i Landstinget var Bished for, at Folkethinget ikke vilde gaae ind paa den østlige Bane, og det altsaa vilde føre til, at man slet ikke fik nogen Bane, dersom man fastholdt sin Beslutning, saa foreslog jeg, at Landstinget skulde lægge sin Vægt til den Mening, som havde Minoriteten for sig i Folkethinget, en Minoritet, der, som sagt, kun manglede 4 Stemmer for at være Majoritet. Men nu at ville stille den Fordring ligeoversfor Landstinget og Regjeringen og det Mindretal i Folkethinget, der grændsebe nær til at være et Fleertal, at jeg for de 4 Stemmers Skyld skulde bortgive min egen veloverveiede Overbeviisning, som har ligesaa god Afkomst til at respekteres som enhver af de ærede Herrer, hvilken Afkomst dog ikke kan være bleven formindsket derved, at jeg senere har paataget mig at være Minister — det er en Fordring, som ikke behøver noget Svar.

Kirke- og Underviisningsministeren: Den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) bemærkede, at den Dei, der vil spares, vilde kunne tilbagelægges paa en halv Time, og at hele denne Lov ikke engang var en halv Times Forhandling værd. Den ærede Rigsdagsmand talte affurat en halv Time — jeg saae paa mit Uhr — og han modtog saaledes slaaende sin egen Paastand. Dette giver forresten et Billede af, hvorledes det ikke saa sjældent gaaer den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds. — Den ærede Rigsdagsmand bemær-

kede dernæst, at han ikke vilde stemme for denne Lov, fordi han ikke vilde være med at bringe en „Tjende Fornuft“ (Tscherning: Nei, et Skin af Fornuft!), altsaa et Skin af Fornuft ind i den uhyre Ufornuft, som laa i denne hele Jernbanelov. Jeg veed nu ikke, hvorfor den ærede Rigsdagsmand, der sætter saa megen Priis paa det Fornuftige, ikke vil sætte Priis paa at give Noget, om det kun er et „Skin“ af Fornuft; det er i politisk Henseende ikke uvigtigt at lade en eller anden Foranstaltning, som man ikke kan undgaae, faae Skinnet af at være god og fornuftig; det er Noget, som giver Taalmodighed til at bære den. Her foreligger en Jernbanelov, der er vedtagen, og i Henhold til hvilken der er afsluttet Kontrakt, saa at man ikke staaer lige oversfor den med frie Hænder, og da det nu er saa, forekommer det mig, at det ikke vilde være en uværdig Opgave for den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds at forsøge paa at give den saa smukt og fornuftigt et Udseende som muligt. — At han ikke vilde det, var den eneste vægtige Grund, som jeg hørte ham udtale mod at gaae ind paa det foreliggende Lovforslag. — Jeg maa bemærke, at efter Alt, hvad der er kommet til min Kundskab, maa det betragtes som afgjort, at man ikke i selve Jernbaneloven har truffet det heldigste Punkt for Forbindelsen mellem Fastlandet og Thyen ved at vælge Middelfart, og at der saavel Sønden for som Norden for er Punkter, der maae ansees for heldigere, en Anstuelse, der ogsaa synes at stemme med alle de Ytringer, som idag ere faldne her. Den ærede Rigsdagsmand har jo selv i den Henseende havt Erfaring med 200 Heste. (Tscherning: Det var Sønden for!) — men det var altsaa dog ikke fra selve Middelfart. Lad os nu see, hvorom det gjælder. Vi skulle vælge det heldigste Punkt for Overfarten, vi skulle, hvad der saa stærkt og levende er blevet fremhævet af de ærede Talere, vælge det Hensigtsmæssigste; men i saa Tilfælde maa der gøres en Forandring i Jernbaneloven, som den nu er, hvad enten vi ville vælge Kongebroen eller Batteriplynten som Overfartspunkt, thi det